

Arrest

nr. 199 006 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 8 juli 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13.12.2013 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, die bij u werd ingediend door:

(...)

informeer ik u dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Gelieve betrokkene uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen:

(Gelieve de datum van kennisname te plaatsen bij de handtekening van betrokkene!)

De beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag

Het bevel om het grondgebied te verlaten 30 (dertig) dagen (bijlage 13)

Gelieve over te gaan tot de intrekking van het ontvangstbewijs indien dit aan betrokkene werd afgeleverd.

Ik verzoek u, bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten en/of het inreisverbod, alle bepalingen opgenomen in de Omzendbrief van 10.06.2011 toe te passen en Bureau Sefor (fax 022746613) op de hoogte te brengen van de ondernomen stappen.

Nadat zij voor kennisname heeft getekend, dient een afschrift hiervan aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Een andere kopie van de beslissing/wordt bijgehouden in uw dossier

Indien betrokkene het opgegeven adres verlaten heeft met onbekende bestemming, dient u de afvoering uit uw registers te overwegen.”

1.3. Op dezelfde datum wordt een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(1), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben en steunen op een andere grondslag.

2.1.2. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen elk steunen op een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum en door dezelfde ambtenaar, attaché [N.B.]. In het administratief dossier bevindt zich ook een “synthesenota”, opgesteld op 7 juli 2014 door attaché [N.B.], waaruit blijkt dat tegelijk met de beslissing over de aanvraag om verblijfsmachtiging, eveneens een onderzoek ex artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd gevoerd naar het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand.

Hieruit blijkt dat *in casu* de afgifte van de verwijderingsmaatregel tezelfdertijd werd onderzocht als de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag. Aldus stelt de Raad vast dat er *in casu* wel degelijk samenhang kan worden vastgesteld tussen beide bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

2.2.1. De verwerende partij werpt in een tweede exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.2.4. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “*moet*” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “*kan*” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “*hogere*” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; R.v.St. *De Vos*, nr. 15699 van 5 februari 1973; R.v.St., *Bussiaux* nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.2.5. *In casu* voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht en van de materiële motiveringsplicht. Daarmee betwist zij in wezen ook dat de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet aanwezig zijn. Met haar antwoord in de nota dat de bestreden beslissing wel degelijk steunt op een correcte redengeving, gaat de verwerende partij reeds in op de gegrondheid van het middel. De vraag of de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, raakt de grond van de zaak. Zo de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, zal de verwerende partij daarbij rekening moeten houden bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het eventueel ongegrond zijn van het middel volstaat niet om, zonder grondig onderzoek van dit middel zelf, bij voorbaat te besluiten dat het beroep onontvankelijk is.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Pris de la violation des articles 9bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 1 à 5 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du défaut de motivation, de l'article 22 de la Constitution, de l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et du principe de proportionnalité, ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation;

EN CE QUE la partie adverse motive la décision déclarant irrecevable la demande d'autorisation de séjour introduite par la requérante par le fait que :

-L'intéressée ne peut se prévaloir de l'application de l'article 10 de la loi du 15/12/1980 combiné à l'accord de coopération conclu entre la Belgique et la Turquie en matière d'occupation de travailleurs dans la mesure où elle n'est pas arrivée en Belgique dans le cadre de cet accord et où elle n'a bénéficié d'un séjour temporaire sur base de son travail que durant un an

-Le fait d'avoir deux enfants autorisés au séjour en Belgique ne constitue pas une circonstance exceptionnelle

-un retour temporaire en Turquie en vue d'introduire une demande de visa regroupement familial ne constituerait pas une atteinte disproportionnée aux droits à la vie privée et familiale de la requérante au sens de l'article 8 CEDH

ALORS QUE l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 stipule que « Lors des circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut être demandée auprès du Bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au Ministre ou à son délégué Quand le ministre ou son délégué accorde l'autorisation de séjour, celle-ci sera délivrée en Belgique » ;

Que cet article remplace l'ancien alinéa 3 de l'article 9 de la loi du 15 décembre 1980, lequel article permettait également de séjour dans le Royaume et était libellé comme suit : « Lors des circonstances exceptionnelles, cette autorisation peut être demandée par l'étranger auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne qui la transmettra au Ministre ou à son délégué. Elle sera dans ce cas délivrée en Belgique » ;

Que les principes d'égalité et de bonne administration commanderaient que, par analogie au prescrit du nouvel article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, il soit tenu compte, dans l'examen de la présente demande d'autorisation de séjour, de la jurisprudence dégagée par l'application du précédent alinéa 3 de l'article 9 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'il ressort de la Circulaire du 21 juin 2007 relative aux modifications intervenues dans la réglementation en matière de séjour des étrangers suite à l'entrée en vigueur de la loi du 15 septembre 2006 (M.B. : 04/07/2007), que les circonstances exceptionnelles sont celles « rendant impossible, ou particulièrement difficile, un retour de l'intéressé dans son pays d'origine. » ;

Que la dite circulaire précise en outre que cette impossibilité de retour peut être liée à des éléments qui peuvent se situer aussi bien en Belgique qu'ailleurs ;

Que s'il n'est pas contesté que la requérante est actuellement en séjour irrégulier sur le territoire belge, il n'en demeure pas moins que des circonstances exceptionnelles peuvent être relevées dans son cas ;

Que le Conseil d'Etat a admis à cet égard que l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires, pour rencontrer des « situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité ». Il a également précisé que « cette disposition n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le royaume, ni d'y séjourner de manière régulière » (C.E., 12 mars 2004, n° 129.228, Rev .dr.étr, n° 127,2004, pp. 68-70.

Que tel est pourtant le cas en l'espèce ;

1) Qu'en effet, la requérante a clairement exposé, en terme de requête, que tout refus de délivrance d'une autorisation de séjour en sa faveur en vue de la contraindre à retourner en Turquie introduire une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9§2 de la loi du 15/12/80 serait disproportionnée dans la mesure où la requérante serait séparée de ses deux enfants- avec lesquels elle vit en Belgique depuis dix ans- et ce, durant plusieurs mois, entraînant ainsi une grave atteinte à son droit à la vie privée et familiale ;

Qu'en effet, l'introduction de la demande d'autorisation de séjour à partir de son pays d'origine contraindrait la requérante à retourner en Turquie en vue d'accomplir ces formalités et entraînerait inéluctablement une séparation entre l'intéressée et ses deux enfants majeurs ;

Que l'article 22 de la Constitution consacre que « Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixés par la loi. La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent la protection de ce droit. ».

Qu'en l'espèce, tout refus de délivrance d'une autorisation de séjour à l'intéressée en vue de la contraindre à retourner en Turquie introduire une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9§2 de la loi du 15/12/80 serait disproportionnée dans la mesure où la requérante serait séparée de ses

deux enfants - avec lesquels elle vit depuis dix ans et qui sont autorisés au séjour- durant près de minimum 12 semaines- délai officiel nécessaire au traitement de la demande de visa par l'Office des Etrangers, lequel ne commence à courir qu'à compter de la réception de la valise diplomatique (cf. information publiée sur le site www.dofi.fgov.be)- , entraînant ainsi une grave atteinte à leur droit à la vie privée et familiale dans la mesure où la famille resterait séparée de longs mois ;

Qu'en l'espèce, les enfants de la requérante étant actuellement étudiants et ayant entamé des études supérieures, ces derniers se trouvent dans l'impossibilité matérielle d'accompagner cette dernière en Turquie en vue d'y introduire une demande de visa regroupement familial.

Qu'en outre, aucune disposition légale ou réglementaire ne permet le regroupement familial entre une mère et ses enfants majeurs autorisés au séjour illimité sur le territoire, de sorte que la requérante n'a que très peu de chances d'obtenir un visa en cas de retour en Turquie ;

Qu'il convient à cet égard de souligner qu'il ressort manifestement de la lecture de la motivation de la décision attaquée que la partie adverse s'est totalement abstenue de tenir compte de cet argument , pourtant primordial, manquant ainsi à l'obligation de motivation qui lui incombe;

Que l'attitude actuelle de l'Etat belge a pour conséquence qu'elle oblige la requérante à réintégrer son pays, à demander un visa pour regroupement familial qu'elle est déjà en droit d'obtenir actuellement en subissant les lenteurs d'une telle procédure qui la contraindrait à rester séparé du reste de sa famille, à savoir ses deux enfants;

Que toute décision de refus d'autorisation de séjour apparaîtrait en totale disproportion avec le droit fondamental dont dispose la requérante de pouvoir vivre avec son époux et leur enfant (voyez en ce sens Trib. 1ère inst. (Référés) Bxl, 19 mai 2005, n°02/216/C, RDE 2005, n°133, p. 216 et s.) ;

2) Que de même, la partie adverse passe totalement sous silence la situation des enfants de la requérante et des conséquences d'un retour de la requérante en Turquie au regard du risque de rupture de l'unité familiale alors que la requérante séjourne sur le territoire depuis dix ans ;

Que la partie adverse s'est en effet totalement abstenue de procéder à un examen de proportionnalité entre la mesure prise à l'encontre de la requérante et son droit au respect de sa vie privée et familiale, alors que cet examen lui incombe au sens de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme ;

Attendu en effet que ce refus d'octroi d'une autorisation de séjour à la requérante entraînerait une rupture brutale entre cette dernière et ses deux enfants, et porterait gravement atteinte à son droit à la vie privée et familiale, garanti par l'article 8 CEDH,;

Qu'en effet, l'introduction de la demande d'autorisation de séjour à partir de son pays d'origine en vue d'accomplir ces formalités et entraînerait inéluctablement une séparation entre l'intéressée et ses deux enfants, et porterait ainsi gravement atteinte à leur droit à l'unité familiale, garanti par l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lequel stipule expressément que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale (...) ».

Que le paragraphe 2 de l'article 8 CEDH définit les conditions dans lesquelles une ingérence dans le droit à la vie familiale est permise ;

Qu'aux fins de pouvoir définir exactement ce qu'implique le paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH, il faut se référer à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme de Strasbourg ;

Que dans certains « leading cases », la Cour de Strasbourg a clairement fait le lien entre la problématique du droit au respect de la vie familiale et celle des droits des étrangers, se posant la question de l'impact des décisions concernant les immigrés sur la vie familiale des personnes concernées ;

Qu'il est vrai que la Cour européenne des droits de l'homme rappelle que la CEDH ne garantit pas, comme tel, le droit d'un étranger d'entrer et de rester sur le territoire d'un pays donné ;

Que même si un tel droit n'existe pas dans la Convention, et même si les Etats membres du Conseil de l'Europe ont le droit de contrôler l'entrée des étrangers sur leur territoire, des mesures d'expulsion ou de refus d'autorisation de séjour à un étranger peuvent affecter le droit au respect de la vie familiale de l'étranger et de sa famille, et interférer avec l'article 8 de la CEDH de manière non justifiée par l'alinéa 2 de ce dernier ;

Que dans de nombreux arrêts, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que les étrangers avaient droit au respect d'une vie familiale effective (arrêt Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni, du 27 mai 1985);

Qu'elle a également déjà conclu qu'une mesure d'expulsion d'un étranger pouvait constituer une mesure disproportionnée par rapport au droit au respect de la vie familiale, surtout lorsque un mariage ou des enfants étaient en cause (entre autres, arrêt *Berrehab c. Pays-Bas*, du 21 juin 1988);

Que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé, entre autres dans l'arrêt *Berrehab* précité, les conditions dans lesquelles une décision administrative d'un Etat membre du Conseil de l'Europe pouvait interférer dans la vie familiale d'une personne:

-l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;

-l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;

-il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique;

Que l'examen par la Cour européenne des droits de l'homme de Strasbourg de ces conditions dans l'arrêt *Berrehab* précité, peut tout à fait s'appliquer dans le cas d'espèce;

Qu'il résulte bel et bien de l'article 8 de la CEDH et de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme qu'un état a l'obligation de protéger de manière effective la vie familiale des étrangers sur son territoire, ainsi que celle de leur famille, et que toute mesure d'expulsion d'un étranger doit être passée au crible de l'examen de proportionnalité ;

Attendu dès lors que la mesure n'est pas proportionnée à l'objectif poursuivi et n'est pas adéquate;

Attendu qu'en outre, la décision attaquée n'a nullement procédé à cet examen de proportionnalité qui lui incombe et ce, alors que la requérante a expressément exposé sa situation familiale, de sorte que cette information figure au dossier administratif et qu'il appartenait à l'Office des Etrangers d'en tenir compte ;

Qu'en s'abstenant de procéder à un examen de l'ensemble des éléments de la cause et en passant sous silence l'existence d'une vie familiale en Belgique sans démontrer qu'il a au préalable procédé à l'examen de proportionnalité qui lui incombe, la décision incriminée manque en droit et est, partant, entachée d'un vice de motivation, la rendant illégale ;

Que « l'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, *Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique*, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, *Moustaquim/Belgique*, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, *Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni*, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet. »

Que lorsque la requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. » (voyez notamment CCE n°104 010 du 31 mai 2013)

Que, cependant, la Cour européenne des droits de l'homme a pu considérer que dans le cas de l'examen d'une première admission au séjour, il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir ou de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, §38) ;

Que cela s'effectue par une mise en balance des intérêts ; s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, *Rees/ Royaume Uni*, §37) ;

Que, compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, *Conka / Belgique*, §83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi (CE 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Qu'en outre, selon la Cour européenne des droits de l'homme, il est « trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (Cour eur. d. h., *Niemetz c. Allemagne*, 16 déc. 1992, § 29.)

Qu'ultérieurement, la Haute Juridiction précisait : « la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (Cour eur. d. h., *Botta c. Italie*, 24 fév. 1998, § 32.)

Que dans un arrêt longtemps demeuré isolé, la Cour avait cependant expressément consacré la dimension sociale de la vie privée des étrangers ;

Qu'appelée à se prononcer sur l'expulsion d'un ressortissant marocain condamné pour trafic de cannabis, elle avait jugé que le requérant avait « tissé en Belgique de réels liens sociaux : il y a habité depuis l'âge de onze ans, y a reçu une formation scolaire puis professionnelle et y a travaillé pendant plusieurs années. Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8, laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial. » (Cour eur. d. h., C. c. Belgique, 27 juin 1996, § 25. C'est moi qui souligne.⁴⁷Cour eur. d. h., Slivenko c. Lettonie, précité, § 95.)

Que les mêmes principes s'appliquant à trouver au cas d'espèce, l'intéressée séjournant sur le territoire depuis dix ans avec ses deux enfants, y ayant travaillé et y ayant développé des attaches sociales durables et tissé des liens sociaux, éléments constitutifs de sa vie privée au sens de l'article 8 CEDH ;

« Ainsi, la sphère de la vie privée désigne l'inscription d'un individu dans son cadre habituel d'existence, ce qui recouvre non seulement l'ensemble des liens sociaux et affectifs durables et significatifs, mais également la sphère purement personnelle, constituée notamment de la vie professionnelle et du sentiment d'appartenance aux divers lieux fréquentés pendant un certain temps. L'écoulement d'une certaine durée paraît naturellement indispensable à ce qu'on puisse qualifier le cadre d'existence d'une personne comme habituel.

Tel semble bien être l'objet de la protection garantie de facto par la Cour européenne des droits de l'homme sous le couvert de l'article 8. En effet, l'extension desordonnée du concept de vie familiale témoigne précisément de « la nécessité ressentie par les organes de surveillance de la Convention de garantir chaque personne se trouvant sous la juridiction d'un des Etats parties contre toute mesure étatique adoptée en matière d'immigration qui constituerait, sans justification légitime et proportionnée, un bouleversement de son cadre d'existence . »⁵¹ Le confirme également, le fait que la Cour s'appuie, dans la mise en balance des intérêts contraires, sur une série d'éléments dont tous ne relèvent pas de la vie familiale au sens strict.

14.-Il appartiendrait donc à la Cour de prendre en considération non seulement la vie familiale, mais également – et de manière distincte – la vie privée des étrangers qui vivent sur le territoire d'un Etat partie à la Convention.⁵²Ce faisant, elle ne se démarquerait guère de sa jurisprudence actuelle, si ce n'est en rendant à chacune des deux notions sa signification propre. En acceptant le principe selon lequel une mesure d'éloignement porte atteinte à la vie privée (entendue comme cadre habituel d'existence) ainsi que, le cas échéant, à la vie familiale de la personne visée, la haute juridiction reconnaîtrait de façon objective la réalité du fait migratoire. » (Pierre-François Docquir, Rev. trim. dr. h., 60/2004, oct. 2004, pp. 92)

Qu'en l'espèce, l'Office des Etrangers- qui avait connaissance de la vie familiale tissée entre la requérante et ses deux enfants autorisés au séjour illimité au cours de ces dix dernières années de séjour sur le territoire, se devait de procéder à un examen de proportionnalité et à une mise en balance des intérêts en présence ;

Qu'en l'espèce, il n'est nullement demandé à la Juridiction de Céans de procéder à un examen d'opportunité quant à la situation familiale de la requérante, mais bien de sanctionner l'absence d'examen de proportionnalité au regard de l'atteinte à la vie privée et familiale de la requérante dans la motivation de la décision attaquée et ce, dans l'exercice de son contrôle de légalité;

Qu'en effet, la motivation de la décision litigieuse est stéréotypée, lacunaire et nullement individualisée, celle-ci pouvant avoir été prise à l'encontre de n'importe quel étranger en situation irrégulière alors que la situation familiale de la requérante qui a tissé une vie familiale avec ses deux enfants au cours de ses dix dernières années de séjour sur le territoire imposait à tout le moins une mise en balance des intérêts en jeu et une motivation adéquate en ce sens ;

Qu'en l'espèce, la requérante – qui a toujours tenté de régulariser sa situation administrative depuis son arrivée sur le territoire et qui s'est vu refuser une régularisation de sa situation administrative suite à une erreur manifeste d'appréciation de l'Office des Etrangers- entretient en Belgique une vie privée et familiale qu'il convient de protéger, cette dernière vivant avec ses deux enfants depuis plusieurs années, de sorte que cette atteinte à son droit à la vie privée et familiale serait disproportionnée ;

Que cette mesure n'est pas nécessaire et que l'éloignement de la requérante n'est pas une fin réaliste pour les raisons précédemment exposées;

Qu'à la lumière de ce qui précède, il y a lieu de suspendre et/ou d'annuler la décision incriminée ;”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil

zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *"Het redelijkheidsbeginsel"*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

3.2.3. Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *"buitengewone omstandigheden"* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.2.4. De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster voert *in concreto* aan dat zij in haar aanvraag uiteen heeft gezet dat een terugkeer naar haar herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen disproportioneel is, daar zij gescheiden zal worden van haar twee meerderjarige kinderen, met wie zij sinds 10 jaar zou samenwonen en die toegelaten zouden zijn tot verblijf. Haar kinderen zouden in de onmogelijkheid zijn om mee terug te keren naar het herkomstland, daar zij hogere studies hebben aangevat. Ze zou weinig kansen hebben om in het bezit te worden gesteld van een visum met het oog op gezinshereniging. De verwerende partij zou met voorgaande geen rekening hebben gehouden. Zij stelt dat de verwerende partij enkel kon overgaan tot een inmenging in het privéleven indien dit noodzakelijk was voor de samenleving, wat volgens haar niet het geval was. De maatregel is, aldus verzoekster, niet proportioneel. Zij betoogt dat de verwerende partij kennis had van haar gezinsleven met haar meerderjarige kinderen en dat zij aldus een proportioneel onderzoek had moeten voeren.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 december 2013 voerde zij de volgende elementen aan als buitengewone omstandigheden:

- Zij werd in 2011 gemachtigd tot voorlopig verblijf;
- Artikel 10 van de vreemdelingenwet *iuncto* de Associatieovereenkomst 1/80 met Turkije van de Associatieraad van 19 september 1980;
- Het feit dat zij niet meer mag werken in België door de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van 4 mei 2012;
- Haar integratie in België;
- Kennis landstalen;
- Haar belangen zouden in België gesitueerd zijn sinds 2004;
- Haar kinderen zijn woonachtig in België,
- De Sprl C. M. zou bereid zijn haar in dienst te nemen.

De eerste bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de Associatieovereenkomst 1/80 dat verzoekster niet aantoonde dat zij naar België is gekomen in het kader van het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers en dat de verwijzing naar de Associatieovereenkomst met Turkije, de aanvullende protocollen, het besluit 1/80 van de Associatieraad, de *stand still*-bepaling en de arresten van het Hof van Justitie "*misplaats*" zijn, daar zij nooit op die basis een verblijf heeft gekregen. In het middel worden geen elementen aangevoerd ter betwisting van dat standpunt.

Verzoekster brengt evenmin iets in tegen de motivering dat de elementen met betrekking tot haar integratie betrekking hebben op de gegrondheid en in de ontvankelijkheidsfase niet worden behandeld. Het is, conform de rechtspraak van de Raad van State, geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het aangehaalde argument dat verzoeksters twee meerderjarige kinderen in België verblijven, werd in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene haalt aan dat haar twee kinderen alhier zouden verblijven. Dit element kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Om tot een schending te kunnen besluiten van artikel 8 van het EVRM, dient eerst te worden nagegaan of er wel degelijk sprake is van een gezinsleven in de zin van dit artikel. Het komt aan verzoekster toe om hiervan de nodige bewijselementen bij te brengen. Haar kinderen, geboren in oktober 1991 en augustus 1994, zijn beiden meerderjarig. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds dat het bestaan van een gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen niet wordt vermoed.

In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Uit de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dat verzoekster verklaarde dat haar kinderen nog steeds in België woonachtig zijn, doch geenszins verder inging op het bestaan van een band van afhankelijkheid. Het loutere feit dat haar meerderjarige kinderen in België verblijven, is geenszins voldoende om het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te nemen. Verzoekster kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien toch zou worden aangenomen dat er een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog dient te worden opgemerkt dat het *in casu* geenszins gaat om een inmenging nu er geenszins door middel van de bestreden beslissingen een einde werd gesteld aan een toegekend verblijfsrecht.

Verzoekster toont niet aan dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen van een gezinsleven elders. Het loutere feit dat haar kinderen hogere studies zouden hebben aangevat, staat hen niet in de weg die studies elders verder te zetten. Het tegendeel wordt geenszins aangetoond. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft het gezinsleven zich ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland precair is, slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142)

Verder toont verzoekster niet aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om terug te keren naar België, nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige binnenkomstdocumenten. Met haar betoog, dat zij waarschijnlijk niet in het bezit zal worden gesteld van een visum bij terugkeer naar haar herkomstland, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij bepaalde elementen heeft veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissingen en evenmin dat er elementen aanwezig zijn in hoofde van verzoekster die haar verhinderen om de aanvraag in te dienen in haar herkomstland.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel of van artikel 22 van de Grondwet.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT